

Napút-füzetek

2018 124.

Berki Ádám-József

Délibábok a jégheajón

Versek

A pokoltól délre

Alkony a bor,
kiforr
és összevérez.
A hold nehéz,
kihalt vidéket érez.

A világ meggyvörös
mintája vagy,
börtönt fest fényül
köréd a fagy.

A kulcs kicsordul,
mosolygást idéz
napszemű holtak
szívén a csibész.

A pokoltól délre keresnek,
mert árvaságuk magára hagytam,
de felhők fente fényre esnek
a rejtelmes, véres magasban.

Ásító lámpafény

Álmos bóják vonulnak ívén,
kiöltött nyelve hullám.
Elejti-méri önmagát a tenger,
szemünkön húzott tengelyére hullván.

egy marék béke

szétgurult szavakból rajzol
utat a kárhozat tenyeredre
innen álmodik falainkba házat
a meztelen emlékezés és én is
innen vagyok bolond ki lázad
lepke és hideglelés

karikába gyűl körénk az élet
mint fába az idő
mert lesz helyünk belehalni
ha csak álom és ígéret
ami még csalás nélkül
helyünkön kinő

egyedül a fűben

papírsebeken nézek át
és látom megfeszítve őt:
évmilliókat tépked magából
pedig csak tegnap óta ember

nem jut szírom a virágokra
nincsenek álomnehezékek
amikről halálra lessek
hová fordítsa Isten a tükröt
hogy ne nevessek

eltakarja magát előlem
ő is – én is
és törött gyufaszálakba költöznek
szívünkről a csodák
üres szekerek indultak éjjel
a mennyország felé

Fecskeszarvak

Terhes világot alkotok,
hogy ölbe vegye magát,
kiben a szenvedés a korok
különös formáin fagy át.

A tóba törve föllebeg
a menny és vall a holddal,
hogy elkeverje könnyedet
a gyöngyvizű pokollal.

Végül kihűl a fém a balga tájon
és elkéri emlékül arcod,
hogy szívére színt találjon
s ölje ölelje át a harcot.

A hajnal szemünkre fényül
ezüstös késeket élez,
ölébe ékes remény ül:
minden remény holtat érez.

És megcsal a fény és fölcserél,
mert romlott istenre talál
s képzelt kötélre költenéd,
mit ösztönéül fogadott a halál.

Kirakós

A szálkák megbocsájtanak,
déliab nyújtózik egy kétpúpú tevén.
Keserű vízben megédesült savak,
testük vagyok és ők az enyém.

Porszem mászik, félelem,
a semmiség fogja át:
helyébe rejti életem,
ha volna lényeg és odaát.

Felhőember

A sivatagban megáll a város,
az oázisból kilép egy hajó:
ha leszállsz, szétgurulnak
a világot takaró golyók.

A napon szörnyeteg alszik,
lélegző teste félhold.
Örök-üres seb vagyok,
halhatatlan és félholt.

Hajlító

A halálra emelt pusztuláson,
mint felakasztott hajnalok,
lógnak a törött homályban
folyosó nélküli ablakok.

Napördög jár a tengeren,
homokhajója átkom.
Átcsavarodva leng velem
az elhidegülő álom.

És szétkeni ködét
mint fehér rúzszt, az égen,
levelet sodor a sötét
és holdra gyújt, hogy égjen.

Haláltánc

Szívére szőnek gyárák,
ki vérrel nem hígít napot,
s kit mint szénszeműt, várnak
ágyékán kúszó hajnalok.

Varjúcsókra cserélik,
mit alvilágán hozott át
a fény, ha már nem védik
álmaid tejbe hullt fogát.

Sírodra tép virágot,
kit nem szólít nevén a víz,
szelleme méhét rágod,
s elhull világod, mind a tíz.

Villogva késeken és
éhes ólmokban lóg az ég.
Gyilkos matat, s egy kevés
mosolygást kaparnak föléd.

Halottak levelei

Egy lepke átharapta a világot.
Patkányok álmodnak gyémántfalakban
és előjönnek, ha kalapban járunk.

Az idő ellobbant békalábakon.
Talpig fehér ködök szaladnak elénk,
hogy a legbelsőbb sötétbe költözzenek.

Leheletünk vasszirmai égnek:
füstös, kék kínoctól alszik a nád;
kivasalt ruhát varrni az égnek,
hogy érezze, mikor szólítanád.

Elégia

A világ lőtt sebbé tágul,
szívárgó mélyén istene ül,
formátlan leng, mint légüres emlék,
golyó-ív teste rám nehezül.

És száll az emlék súlytalan éjben,
vonásait is érezni már,
de elnyeli, mire körbecérem
a semmibe foszló égi határ.

Kísértet

Ha zuhansz, megcsókol a sátán,
csupasz mellén tested drágakő.
A holdat átveti a vállán
s kerek ívének lába nő.

Az égtájak kihullnak belőled,
üvegfelhőkként sietnek tova.
Az utolsó élő vagy, lelőnek.
És földet érnél, de nem lesz már hova.

Köréd csavarva nyúlok én is,
bolygók úsznak összefolyt sorokban,
belelép az erdő, lerántja, mégis
ördög lesz, aki beleroppan.

Kökényfelhő

Izzó homokban ázó jéghegyek.
Márványtevéken szikrázó nyakék.
Ecetmagányra csorgó méz legyenek.
Egy asztalterítón úszik az ég.

Tündérágakon lengő
oázisát lépi át
a homokvirágos len tő
derekán kúszó délibáb.

Napkatonák fénypajzsain állok
s füstölgő kardjukra hull
a holtakkal hajózó álmok
kapuját faragó nagy úr.

Lámpacsend

Kicsontozott sötét
oltár nélküli éjben,
bolygók közt úszó arcod
infravöröseben vérzem.

Medalionok

1.
Felakasztott gömbök lógnak,
egyik mienk, amin át
hiszi életrevalónak
magát a hétmilliárd.

Kihűl a föld és szétperereg,
kékje torkomon falat,
viszik, mint kúszó vérerek,
a gyémántég bogarak.

2.
Rejtsd el magadban a tüzet,
mit másban hiába raksz:
elszór a kés s kezével a
világ ékéből faragsz.

Simulj a tiszták bőrébe,
hogy megöleld magad ott,
hol egy gém üveggolyóval
eltakarta a napot.

3.
Szürkülő szelek szekerén
a kalász kéne sejtse,
hogy nem lesz dagadó remény,
mi kenyérébe rejtse ?

Istenünk a száraz morzsát
álmainkkal rágja el,
köszörüli már a torkát
a vasvilág, ha rálehel.

4.
Szíved nőnek ki ne tárd,
ha kendőjét elejti.
A halált is ebédre várd
és csókját sem felejti.

Hogy is maradna egyedül,
míg mellé hull a levél:
meg is álmodja emberül,
aki él és nem remél.

Nyakég

A föld ma sebeimből vérzik,
egy kígyó rátekeredve fojtogat,
de szétgurult gyöngysorok a mennyben
körbeállják a poklokat.

nihil

gyémántéjben ezer karát:
sorsomban keresi magát
a kő ha tompa tóba hull
a nap mely arcomon kigyúl

üvegben ragyognak sokan
nem is lesz egyszarvú lovam
se szeretőm se fegyverem
nadrág e vers hát fölveszem

rózsavizekbe merülök
lány fehér egekké sülök
s rám néznek különös szemek:
tűnődő nehéz fellegek

romlás virága

fekete virág nyílik a tejen
kacagó tűzben hajlik a selyem
nézi bánatát a nyárfa
sorsunkkal a seben
belehajlik a világba

mesét mond az ezerarcú
hogy síró gyermekek alól
ölbe vegye magát
bánat és bocsánat

nem beszél Isten
hanem elhagyott szívünkbe álmodik
utolsó vacsorát

süllyedünk

hideg szemedre milyen korán rávall
mígnem elkeveri reggeli zaját
ha szoknyákon ereszkedő éjszakával

rajzokat bont kezemből a szél:
fehér anyókat erdőt tavat
lánya ölén a hold is elalél

s míg szívünkön szemétdomb kapirgál
elfogyunk a süllyedők alatt
már nem ölel meg amit megfogunk:
nézzük együtt a halottakat

Szétszórt porszemek

Egy felhőről a szörnyre látok,
hold-kék teste ma térkép.
Alkonyi hintán délibábot
forгат magán egy fénykép.

Templom a tengeren

Az üvegerdők elindulnak este,
Szemem helyén kihúlt csillaguk.
A magasból (ezer kristály leste)
rám zuhantak a mennykapuk.

A Napon titkos város fénylik,
alig tapintható ívein fekszem.
Kettéhasadt tengelyén cserélik
új kapura összeroncsolt testem.

töredék

a halál ölén ringasd életed
hogy álomorzsákból rakj magadnak házat
ahonnan rőzsepárnákról nézheted
a mélységet és behulló vágyad

vonatra várnak ácsorgó erdők
hogy önmagukhoz hazautazzanak
míg kristálypihékből összeégett felhők
szemünkön a fénnel elalszanak

Utóhang

Kettészakad a képzelet,
az idő kilép magából
és kilopja, míg kémeled,
málló tested a világból.

változatok a magányra

szétszórt darabokká rendeződnek
betört kirakatokban az éjszakák
útnak indul a szanaszét

hajunk alatt millió tengerben
csilingel a hold
sírban alszik ágyad
és vele takar a holt

hiányzik ki tudja neved
és kirakta jövőjét veled:
a kirakós
abba az egy darabba temet

te ő maradsz
s szemed nem néz vissza
róla rád
mert kitakar ezer bolondot
és mindegyiket másképp:
a vágy

Álomvetés

(Míg az élet
végzetem,
őrzi őt a
szívemen.)

A karátos úr késsel ír
nyakadra angyalul,
kin óceánt cserél a sír,
ha játszani tanul.

A sivatag melle leng:
forró homokszemek a habon,
bolygót szegekből terem
a kilóra mért irgalom.

Már törtestű az éj
rácsain átnyúló kozmosz,
halált idéz a kék
az árnyékkarcú korhoz.

Déliabók

Földldja szíve a napban,
mit üveggolyóba önt az ég,
fölsír a ringató habban
s egy gyerek szemére hull a kék.

A lánghó gyöngyvilágot
a tavasz feleségül kérte.
Mind halál, mi hullat álmat
és önmagával adós érte.

Csillag cserélgeti neszét
a térdelő vasoszlopoknak,
egy felhő nyújtja a kezét,
a fények érzik és forognak.

Csillagok násza

Égi mintán tündék teste ível,
közöttük alszol, aurád kihat:
hajnali csöndet hajlító színnel
újra égeted világaimat.

Kagylókat növeszt egy szikrás bálvány,
márvány-ölében egyszerre ülünk.
Épülő menny, az ezüstös állvány,
áttetsző vizéből kimélyülünk.

Napherceg a holdleányt
feleségül kérte.
Ujjára ezer csillag
kristályfényét mérte.

Ágyéka éj-hideg parázs,
egyszerre hűt és éget,
belőled fordul magába át
gyűrűbe öntött mindenséged.

átlók

létra vagyok egy csillagon
víz vagyok és te a kanna
neked adom a csillagot
és lépek benned önmagamba

angyalok között

behorpadt éjszakák
néma üveglapban
szétszórt szikrák
lepkeszárnyadon
s minden amivel rám nézel
nyakamon virágkötél

Bolygótánc

Gyapjú gombjain
kendődet idomaira emeli
a homály.

A lég rongyain úszik
a hold dohánylevele,
ragyog, szívja az űr,
mintha látna is vele.

Szól a penész, szól a pénz,
csillagtollú páva volt,
szerelme, a sárga réz
szívére szűr pára bort.

A füst
könnyű üst
felett forog,
készülnek ezüst
hullámú korok,

hogy kioldja álmából az éj
a színek harmatát,
és lássa minden, mit a kéz
s egy fehér szemű hangya lát.

Hajnali pír

A tócsa hideg szeme ég,
mint millió ezürtlárva,
mászik a hold és beelép
a tolvajköpenyes éjszakába.

Meglékelt gömbökből ömlik a sötét
a kerten át a fénypadokra.
Álomkötele fonódik köréd,
s én kikönyöklök a csillagokra.

éj-ülő

éjszövő
szívén hajó:
elomlik ő
a méla tó

lehull a kék
mosoly szilánk
az éj színét
borítva ránk

a menny s a mély
mögé leső
bogár fonákon
gyöngyeső

égő hópihéék

mint tűhegybe pici világok
hozzád bújik ami alkot
hogy lényegét ölelve
hamvadjon el

az ég gyűrött üvegét
tisztára bontja arcod:
megfeszül rajta szívem

már minden valódi
ami szemeddel néz vissza
rózsafa nyitja álmát hajadban
szirmokat hámoz számra szíved

ágyam hűvös lepléből kitakarsz
jőjj közelebb elalszunk egymásban
míg egy bogár halott angyalát húzza
a gyémántharmatos vízmosásban

Halálkarikák

A tigrisléptű tereket
fölismered-e másban?
Egy fehér tündér tereget
az átlátszó elmúlásban.

Hátán hozza az oázis
napvadászát a halálnak.
Holdról lóg alá a kláris.
Milyen csillagán talállak?

holnapig halhatatlan

a felhőbe kapaszkodók
meztelen virágot varrnak
megtépett angyalok szárnya közül

héja énekel nyelvünkre halált
a kékhagyó süllyedőkkel
a nap elűszó alkonyba perzseli magát
mikor a hold az estre fölkel

Homokfény

Tengert emel a holt,
hová felhő lépett,
s csontig hatolva old
tétova hűséget.

Bár kínokra bíznád,
öledre ég a kéj
s vérző holddal hint rád
márványkendőt az éj.

A kékségtől szádig
ér az ezüstszalag,
fölmetszve a vágýig
hajlanak a vasak.

A magány mintái
fagynak át a fényen,
s tanítanak járni
járni a hűségen.

Fényfogó

Málna testű tündér ágyon
ezüstös szemed
vérvirággá oldja Kháron
szívét, s a szelek

megérik a zsíros éjjelt
ha tűzmadarak
kukacok hasára fényjelt
marnak és szakad

parázs kötele (mert rálép)
a holdnak, a kín
cseppekben csúszik az árnyék
féllegarcain.

Melleden sem válik ketté
ma a csipke menny,
adnám az ingem, ha vetné
rád a szerelem.

kék a havon

hideg ágyadban összegyűrt
sziromnyi reszketés:
angyalhaj a hóban

vászon-kék hervadás
a melléd harangozott nász

virágingek ölére
csókolod az avart:
savanykás elmúlásom
hogy fekete viaszmadarak
újra költsék
újra kösd

Tenger és szilánk

Órt állni, míg aranyból
szellemet ken fölénk a kény,
véres felhők közt guggol
és szemünkre szédül a fény.

Korhadttestén a berek
ölekre kúszik, mint a hó,
és megfogán a sovány
egeken csillanó hajó.

A kékhagyó nyomorban
tekintet nélkül zuhan,
időtlen forgatja
lidérces színeit ugyan.

Félig elszívott hajnal
ízétől keserű ajkam,
elfeketült alkonyok
álmokká szorítják rajtam

a kóválygó házakat,
s ahogy bársonyokba gyűlnek,
tükörlapján föllebeg
ezer formája az űrnek.

Egy virág kék szavakkal
szerelmes szemünkön matat,
és széthordják kuporgó
gyöngyeink képzelt bogarak.

Keringő

Holdudvar fényzeme horizontig ing át,
lábadon, vetetlen homokján pihen.
Százszorozva hordja tájon át a mintád,
s egyszerre talállak újra mindegyiken.

kékülő

melled alatt cincog
cseresznye ízű álmom
még megérinthet
őzfutású mosolygásom

de cipőm országút kinőttem
elleng szavam időtlen
majd megtalálsz egy angyalnyom felett
hol szánkból énekszó ered
nékünk kedvesebb időkben

Mirtusz

Fémet érez a szellem,
ha kristályos mennybe lát,
ében golyója lebben
az áramló kéken át.

Fölordva gyémántsögeit
rávall arcod az éjre,
egy fehér szarvas közelít,
nyújtom a kezem érte.

Virágzene

Kapuk vagyunk, a hajnalok
egymás szívére nyitnak,
hogy fölrázzuk, mit a jajok
szellemekké szorítanak.

Kökényszakítás a kelme,
mint fészű az alkonyon,
átjár az álom, s az elme
a világgal lesz rokon.

Ezért rajtunk annyira más,
mit a fenék lenéznek,
ha szemünkön a hallgatás
azzá lesz, amit néznek.

A szegénység szerelme ez,
mit ember helyett érez,
alászáll az éjjel s evez
az alvilág szívéhez.

Káin és Ábel

A lassú hervadású hűvös este
patakba rejti ágait,
kik, mint felhőből fölbukó hű halak,
üvegbe gyűjtik álmait.

Elleng a sokat forgatott idő, mely
magába gyűr és elsimul,
az elcsobbant kő, a csókká nem ölelt,
hóba hűlt sorsodból kihull.

Az álom színű füst torkodra gyűl:
Ábelből nevet rád Káin,
s míg elszárad a szó szíveddel, eltűnsz
az emlékezés árkaiban.

mosolyhant

mikor elered a kék
és estére nárcisz
almalángú ölen
az elpirult fény

kékülő levél a lány is
és virág lesz melle alatt
ködfehér
mint szemünk alatt a csillagok:

elválva hint
szemedre színt
a kiköpült kláris
és bogárharangok
melege viszi illatod

mert jéghegyek indultak éjjel
a trópusok felé

süllyedünk

hideg szemedre milyen korán rávall
mígnem elkeveri reggeli zaját
ha szoknyákon ereszkedő éjszakával

rajzokat bont kezemből a szél:
fehér anyókat erdőt tavat
lánya ölen a hold is elalél

s míg szívünkön szemétdomb kapirgál
elfogyunk a süllyedők alatt
már nem ölel meg amit megfogunk:
nézzük együtt a halottakat

Költözzünk egymásba

Mint halott isten, a nyugalom,
mit az üresség ölébe vett,
elindul árvább utakon
az embert álmodó szeretet.

A levegő kátrányos-édes,
balga fény libeg a haján,
s kaján kerubok mosdanak véres,
eperlevelekbe bújт álmainkkal.

Fekete egerek alszanak szívemen
és mezítláb járnak tekintetedért.

Hozzá kötöz a remény,
kitakartad mennyemet,
hogy ne látsszál, te szegény,
s pokolszínű szellemed.

Kiégett jégkockák

Mire neveimet kitalálod,
utolsó istened is elvetél,
bár hintalovat küld alád egy nábob
márkásra palackozott lelkedért.

Pasztell

Arcáról a múlt lemállik,
világot hajtogat ívén a jelen.
Ha fordul , képe áthomálylik
kékezüst gránitköveken.

a tavasz szeretője

buggyan a bádóg
csók ha szivárog
vértavaszkba
fényvizeken

tóban a szeplőt
bontja ki sejlő
fűzfa szemérmén
s gyűr patyolat

tükröt az álmos
tejszagú város
önti el ágyad
lángkör a hold

zúgva a mézes
árnyak övén les
angyali szirmot
szádra a holt

reszket a béke
melled elérve
elfeketülve
elhűl a menny

moccan eredve
tűzbe szeretve
hószagú kellem
lopva a kéj

szíve ha copfba
gyűl kupacokba
rózsa-pucér vagy
dermed az éj

Kristályember

(Gérecz Attilának, Gyűlöletről c. versére)

Előtte tollal
ki harapta szét
szilánkos rácsok
tűző közönyét?

Szeretni indul ő,
ki magára talál,
mert sorsa közt kúszik
az elomló halál.

S tudja, kínjára
hernyó rág szeme.
(kinek fogán a
vasvilág remeg)

Sötét szobába
gyöngyöket dobál
a szívén játszva
fölsejlő opál,

s mint kristályokat,
körbeállják őt:
istenek helyett
tűnődő idők.

„Szeretni csak az tud,
aki már szenvedett,
de szeretni sem tud,
aki csak szenvedett.”

Szénrózsa

Ha ezredik színedet el is kobzom,
a túlvilágot ki adja át
s álmodért a rám rohanó holdon
milyen isten veti rád magát?

A világ peremén úszik el
a sivatag, ha itt hagyod
a láthatatlan lányt, kivel
megrajzolhatod csillagod.

Kin angyalra emel szikét,
mákszemű kozmoszban játszhat,
s tekintet nélkül szedi szét
lengő bolygóit – a látszat.

Vetkőző levendulák

Az égbolt válladra hajol,
ingó vonásaiban fogod át
szívem, ahogy ingujjad alól
emel hajadra gyöngykoronát.

Léghajózó napban lánghol,
talán úszik, nem is leng vele
az aranyba foszló távol
színén áttetsző szelleme.

madárkenyér

alvó kalászbán zizegő vihar
megcsillant villám a kaszaél
felhő az ágyam: puha és dohos
tarka egekben süll a kenyér

ráncos pillében öregszik a nyár
karjában meddő ölelés
hajam világmadarak fészke már
fáradt a sóhajtás és kevés

Miniatűrök

Vízparton hajnalban levetkőzik,
pőre násztüzén lángol a felszín,
Nap ujján lüktető körök őrzik,
arannyal itatja ezer szín.

Utolsó felhők ím hajóra szállnak
s minden hajót új világ követ.
Beköltözködtek helyükhöz hű árnyak,
tévútjaimról járdakövek.

Mozaik

Egy üvegdarab világít,
átlátszó fények földi mása.
A sivatag násztüzén
hajóval indul a pusztulásba.

Őt várták oldaladon
az oázis nélküli szobák,
most homlokukon viszik
a holdak és pocsolyák.

Napéjegyenlőség

Szűzi alkony idéz színt a szádnak,
kontúrjaiban világot égetek,
kilobbant mintáin tovaszállnak
lampionokra kötött éjjelek.

Rebbenő pillád kaput nyit az égnek
és súlytalan képek közt hajnali
tükröződéseiben kiégnek
ezüst hold-héjak körvonalai.

Parázsló körök sarkain élek,
varázsolt ívük lett palotád,
belőlük folynak feléd a fények
felhő síkáló habokon át.

Oázis

Felhő szoknyádon a fonák
és formádból a holtak
kiejtik, mit szívén fon át
az óceán a holdnak.

Rád néz s szeméből kiszakad
az úrben oldódó világ.
Valami lüktető szalag,
a szádról kortyoló virág.

Áttetsző sötétség keres
fénykötést az ajkon:
foszlik a melleden feszes
hideg áramú alkony.

Rongyos ég alatt

Apadt mellű ködökben teregetnek
a már tiszta kezű holnapok,
mázsás árnyékot ringat a kövön,
kin bíbor csókokká olvadok.

Tejvirágot kaszálva odafent
parázs szemekre hull a világ,
összekent képeket mázolnak rám
árokparti dühödt muslicák.

Hideg hajnalra tapos a gém,
nézi a sorsát kereső kender:
összerakja-e a kisszobát, ha
háttal áll magának az ember?

Összeszegelt jáspisfellegekben
kötélről nézik az egerek,
hogy hétmillió éve hallgatnak
a tegnap lehullott levelek.

Széthulló fényeken

Széthulló fényeken állok,
áttűnő alkonyba ring az éj,
szállnak szirtnek hitt sárkányok,
csattogó szárnyuk holdkaréj.

Ahogy lángvonásuk fellebeg,
szikrás mennykupilák alól
kidomborodó fellegek
macskanyelv-íve meghajol.

Aranyló elmúlás neszez,
emléke lábadon topán,
beléd karolva átevez
ezer varázsolt tű fokán.

Tücsökzene

A fény a tóba lép,
s az égnek
kehelyt emel a köd.

Parázs, de ón a lég,
ha égnek
hóka-kék
varázsolt körök.

Szirom-szoknyát
bont a tél,
színt a szádról
szól a szél,

s a könnyeket kötött
arcán idézi fel
a nyár, a réggivel,
ki szívébe szökött.

Vallató

Nem tudom, hogy kezemben
napgolyó vagy kés-e
a holdfényszaggató gyémántok
meztelen remegése.

Virágok élén

Mintha kék volna, s a legyek
zümmögő fellegek.
Az ég pici repedéseit
szívén szitálja át az éj
– csendes reménytelenség.

Darabka hold az ing,
parányi fény kering,
s a lángot
hajába tűzi ki
a vágy, ha űzi, mi
sajátod.

Rongyos hajnal pereg,
fönnakadt ölelés csüng a fákon,
szántásig ömlik a szeretet
a kínok takarta nagyvilágon.

Vízfény

Ha fényétől elválik a forma
s szádról az ég szívemig lelóg,
hold hull a kék lángú havasokra.

Ha jön, a hajnalt keresztén hozza
keringő tavak mélye alól,
a kisebzett napot idevonzza
s póre testén a tenger meghajol.

A nevem Berki Ádám-József, 1996 novemberében születtem, Szatmárnémetiben. Jelenleg a Marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem harmadéves hallgatója vagyok. Verseim ez idáig antológiákban, folyóiratokban, köztük a Napútban jelentek meg.

A Partium közepén található érmelléki falu, Szilágypér képzelt szabadsága hajtogatta gyermekkorom papírhajóját, mely a Szamos partjában gyűrűző Szatmárra szállította kamaszkorom. Idővel, tévedéseim és az álomképek tükröződéseiben felfigyeltem a lélek szilánkos szeretethiányára, amit előbb a gondolattöredékek, majd a versek boncoltak apró darabokra, majd oldottak fel. Ezen gondolatfoszlányok, melyeket a sebesre mart őszinteségből kevertem ki, elvezettek a valóság homályló és szurreális kettőzetéig. Mindenik vers más-más árnyalatát oldja a sötétségnek, de a végeredmény mindig ugyanaz: szeretet.

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Telefon: (1) 247-6657
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szon46gy@gmail.com
Honlap: www.naputonline.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
ISSN 1787-6877
ISBN 978-615-80967-4-4